

1

MOJE SÉGRA JE

UPÍR

Výměna

Sienna Mercerová

COO
BOO

COO
BOO

MOJE SÉGRA JE
UPÍR
1

Výměna

Sienna Mercerová

Přeložil Jakub Kalina

Copyright © 2007 by Working Partners Limited
Translation © Jakub Kalina, 2014

ISBN 978-80-7447-658-7

Mému bratru Jaredovi, s láskou a vděčností

❧ Kapitola 1 ❧

Tak jsem tady, řekla si v duchu Olivia Abbottová, když auto její mámy odjelo od obrubníku.

Olivia stála na chodníku a snad pomilionté si rovnala sukni svých nových růžových šatů. V růžové se většinou cítila skvěle, ale dnes ráno to z nějakého důvodu nefungovalo.

Olivia si přála, aby nebyla tak nervózní. Tohle přece nebylo celostátní kolo soutěže roztleskávaček. Měla před sebou jenom první den v nové škole. V neznámém městě. Ve městě, kde vůbec nikoho neznala.

Byla šíleně vyděšená.

Nebýt toho, že její táta dostal novou práci, vykračovala by si teď klidně před svojí starou školou s Mimi a Karou a zbytkem party. Namísto toho z ní byla nová holka bez kamarádů, která se tady zničehonic objevila tři týdny po začátku školního roku.

Ale Olivia se rozhodla, že navzdory všem nepříznivým okolnostem zkusí celou situaci zvládnout co nejvíc s grácií. Bude to stejné, jako když poprvé jedla suši. Chvilku to bude nepříjemné – neznámé a tak trochu divně zapáchající – ale pak si to zamiluje. Co jiného by nakonec měla dělat? Brečet dokud nepůjde na střední školu?

Olivia se narovnala a dvakrát tleskla, jako když se začíná s roztleskáváním. Pak nasadila úsměv a odvážně vykročila k hlavnímu vchodu.

Budova její staré školy byla moderní krabice natřená kombinací hnusné béžové a hnusné hnědé barvy. To základní škola ve Franklin Grove byla úplně jiná. Vypadala, jako by byla stará snad tisíc let. Po vysokých sloupech u vchodu se vinul břečťan a obrovská dubová vrata vedla do chod-

by tak vysoké, že by se v ní klidně mohla postavit šestnáctičlenná lidská pyramida. Její stará škola byla oblepená plakáty s motivačními hesly, která nedávala žádný smysl, jako třeba: „Žij každý den tak, jako by to bylo dnes!“ Tady byly po stěnách rozvěšené černobílé školní fotografie sahající v podstatě až do doby ledové. Olivia prošla okolo fotky s popiskem „Školní shromáždění 1912“. Zobrazovala spoustu vážně se tvářících studentů v černých pláštích.

Aspoň že ruch na chodbách před první hodinou zněl povědomě: bouchání skříněk, vrzání tenisek, smích. Olivia procházela vším tím okolním shonem. Měla pocit, že je tady mnohem víc gotiků než v její staré škole. Byli stejně černobílí jako fotografie na stěnách: černé oblečení, bledá kůže, těžké černé boty.

Olivia zahlédla svůj odraz ve vitríně. Její šaty se jako duch vznášely před zašlými poháry a tmavým transparentem s nápisem: „DO TOHO, ĎÁBLOVÉ Z FRANKLIN GROVE!“ Snažila se dál usmívat, ale srdce jí pokleslo. Vypadala jako lízátko na hřbitově. Co když sem nikdy nezapadne?

„Prober se,“ ozval se nějaký hlas. Olivia si s úlekem uvědomila, že stojí přímo v cestě jedné gotičce. Rozježený drdol na hlavě jí přidržovala nějaká dřevěná tyčinka – *páni*, pomyslela si Olivia, *jídelní hůlka!* – a na sobě měla černé šaty s elegantní šikmou sukní, která na jedné straně končila těsně nad kolenem a na druhé straně až u kotníku. Olivia se pokusila uhnout a ustoupila o krok doleva, jenže ta holka udělala totéž. Obě ustoupily na stejnou stranu. A pak znovu na druhou. Olivia se omluvně zasmála, ale ta holka si ji dál tiše prohlížela s divným výrazem. Nebyl zlý, to určitě ne. Jednoduše vypadala zvědavě, trochu jako všetečná kočka.

„Můžu...“ začala ta holka a zamračila se. „Jsi tady nová?“

„Jak jsi to poznala?“ zeptala se Olivia v legaci.

„Takže asi hledáš ředitelnu, co?“ odpověděla s tím nejslabším náznakem úsměvu, zrovna když se k nim blížila další gotička v černém tričku s růžovým nápisem „Hop, králíčku, hop!“ a s digitálním foťákem na krku. První holka na ni kývla

a pak Olivii ukázala směr. „Na konec chodby, pak za roh a ředitelna je hned vpravo.“

Olivia tedy šla úplně špatným směrem. „Dík,“ kníkla zakřiknutě. „Jinak bych tu asi tak dlouho bloumala po chodbách a hledala ředitelnu, až by mě poslali do ředitelny za bloumání po chodbách!“

K její úlevě se obě gotičky usmály. Ta s hůlkou ve vlasech se pak na Olivii podívala, jako by se snažila na něco si vzpomenout. Nakonec pokrčila rameny. „No tak hodně štěstí.“ Poté obě odkráčely chodbou.

Ředitelnu našla přesně na tom místě, kam ji ta holka poslala.

„Posaďte se tamhle,“ vyzvala ji šedovlasá sekretářka. „Ředitel Whitehead se vám bude za minutku věnovat.“

Olivia se otočila a uviděla volnou židli hned vedle nějaké holky s dlouhými blondátými vlasy zatočenými do jemných kudrlinek, která si četla tlustou ohmatanou brožovanou knihu. Měla na sobě džíný a žluté tričko a na podlaze u jejích nohou ležela plátěná taška, na jejímž popru-

hu měla připnutou placku s nápisem: „Potomci vetřelců jsou taky lidi.“

Konečně někdo, kdo na sobě nemá nic černého! zaradovala se v duchu Olivia. Šla blíž a natáhla ruku. „Ahoj. Olivia Abbottová.“

Ta holka zvedla oči od knihy. Vypadala zmateně. „Ne, já se jmenuju Camilla. Camilla Edmunsonová.“

Olivia se zasmála. „Ne, já ti chtěla říct, že já jsem Olivia,“ vysvětlila. „Ráda tě poznávám, Camillo.“

Camilla potřásla Olivii rukou s výrazem, který říkal „to jsem ale blbá“. „Promiň. Ale já jsem do téhle knížky *fakt* ažraná.“

Olivia si sedla. „A není to snad to úplně nejlepší? Když tě nějaká knížka pohltí tak, že si připadáš, jako bys byla v úplně jiném světě?“

„Já vím!“ přikyvovala Camilla horlivě. Ukázala jí obálku knihy: *Náhodný výběr* od Coal Knightleyové, druhý díl trilogie Kyborgové. „Už jsi ji četla?“

„Ne. Je dobrá?“ zeptala se Olivia.

„Děláš si srandu?“ vyjekla Camilla. „Čtu ji už potřetí!“

„Tak přesně takhle to já mám s knížkami Hra-
běte Viry,“ vzdychla Olivia. „Víš co – upíři, pití
krve, nařasené límce. Je to taková moje tajná ne-
řest.“

„Neboj,“ zakřenila se Camilla. „Tvoje tajem-
ství u mě bude v bezpečí. Aspoň dokud nikomu
neprozradíš, že umím kyborgský jazyk Beta.“

Olivia se zasmála. „Domluveno!“

Vtom se zjevil ředitel, který vypadal jako
všichni ředitelé škol: plešatý, košile s krátkým ru-
kávem, nakřivo uvázaná kravata.

„Vy jste Olivia Abbottová?“ oslovil ji. „Vítejte
na Franklin Grove.“

Za to, že ji opustila, jakmile vešly do učebny spo-
lečenských věd, by Ivy Vegová svoji nejlepší ka-
marádku Sophii Hewittovou nejradši pokousala.
No a co že málem přišly pozdě? To snad ještě
neznamenalo, že Sophia hned musela zdrhnout
do lavice a nechat Ivy postávat ve dveřích právě
ve chvíli, kdy podruhé zazvonilo.

Ivy svírala v ruce smaragdový prsten, který měla pověšený na krku, a doufala, že zažene její strach jako nějaký kouzelný amulet. Kéž by. Od chvíle, kdy jim paní Starlingová určila místa k sezení, uběhly už víc než tři týdny, ale Ivy se pořád cítila, jako by se ocitla na přímém slunci bez jakékoli ochrany. Sedět každé dopoledne vedle toho krasavce Brendana Danielse bylo úplné *mučení*. Celkem příjemné mučení, to musela uznat, ale pořád mučení.

Pomalů se sunula vpřed, a když se ploužila okolo Sophie, vrhla na ni svůj nejpropracovanější vražedný pohled. Sophia zakoulela očima.

Když se Ivy posadila, vytáhla z drdolu dlouhou dřevěnou hůlku a zpoza svých tmavých vlasů kradmo pokukovala po Brendanovi.

Byl to ve všech ohledech naprosto dokonalý gotik: pokožka barvy čistě bílého mramoru, vystouplé lícní kosti, které vytvářely v jeho tvářích tmavé důlky, kudrnaté černé vlasy po ramena. Srdce se jí zatetelilo. Byla si jistá, že jestli si spolu někdy vymění byt' jediné slůvko, promění se v prach. Brendan si pohrával s mikrotužkou.

Asi propadnu, říkala si Ivy. Jak se mám na cokoli soustředit, když on je tak blízko?

Z rozjímání ji vytrhl zpěvavý hlas. „Až vyhraju konkurz roztleskávaček a stanu se kapitánkou Ďáblů, bude ze mě ta nejlepší roztleskávačka na světě!“ vykřikovala Charlotte Brownová.

Zabijte mě, pomyslela si Ivy. Ivy věděla jen o jediné věci, která byla ještě horší než neopětovaná láska, a to bylo vychloubání Charlotte Brownové.

„Už teď jsem o hodně lepší než moje starší sestra,“ cvrkala Charlotte, „a ta je něco jako zástupce kapitánky školního týmu franklinské střední.“

„A já bych mohla dělat zástupkyni *tobě*,“ zajásala jedna z Charlottiných kamarádek.

„Já možná žádnou zástupkyni mít *nebudu*,“ odsekla Charlotte chladně.

Dostat místo vedle Brendana Danielse a zemřít studem byla jedna věc. Ale sedět vedle Charlotte Brownové a zemřít nudou během toho jejího nekonečného vychloubacího plácání, to bylo něco úplně jiného. Charlotte a její kamarádky bez přestání blábolily o konkurzu roztleskávaček už od prvního dne školy.

Ivy si zastrčila vlasy za uši a vytáhla svůj sešit. Natočila se k Brendanovi zády – když s ním nemohla trávit věčnost, mohla volný čas aspoň využít užitečně – a otevřela sešit na zadní straně, kde si zaznamenávala nápady pro školní časopis.

„Bývalé kapitánky roztleskávaček z Franklin Grove: Co dělají dnes?“ zapsala si. *Tak se na to podíváme*, řekla si v duchu. Byla tu třeba Carli Spithová, která teď dělala na pokladně v obchodáku. Nebo Melinda Willsocksová, která na loňském autosalonu zvítězila v soutěži Miss automechanička, ale pořád žila s rodiči a nemohla sehnat žádnou normální práci. Nebo...

Ivy si uvědomila, že ve třídě se najednou rozhostilo ticho. Přestala psát.

„Třído,“ oslovila je paní Starlingová, „ráda bych vám představila vaši novou spolužačku.“

Vedle paní Starlingové stála ta holka v růžových šatech. Ivy zaplavil stejně divný pocit, jako když ji prve viděla na chodbě – bylo to jako děja vu smíchané s bolestí břicha.

„Jmenuje se Olivia Abbottová,“ představila ji paní Starlingová. „Zrovna se sem přistěhovala z pobřeží.“

Ivy vzala do ruky svůj přívěšek, otáčela prsten v prstech a pozorovala novou dívku stojící před tabulí. Olivia měla dlouhé hnědé vlasy stažené do ohonu a ty šaty byly opravdu růžové. Nebyla tím typem člověka, který by Ivy normálně zaujal. Tak proč měla pocit, že má před očima někoho, s kým už se kdysi setkala?

Olivia dostala místo v lavici kousek od tabule, nejspíš proto, že paní Starlingová byla odhodlaná zničit Ivy život pomocí starodávné kletby zvané zasedací pořádek. Ať Ivy natahovala krk sebevíc, už na tu novou holku nedohlédla.

Zatímco se Ivy snažila vnímat výklad o zákonodárné moci a současně vypadat skvěle pro případ, že by se na ni Brendan podíval, dumala, odkud by mohla Olivii Abbottovou znát.

Rozhodla se sepsat si všechny možnosti do sešitu: Školka? První stupeň? Taneční tábor? Dovořená? Restaurace? Maškarní ples? Nákupní centrum? Nakonec v zoufalství napsala: TV???

Mezi lidmi, co znala, bylo jen málo takových, které by zároveň neznala i Sophia, a tak Ivy z jedné stránky utrhla prázdný růžek, a zatímco paní Starlingová psala na tabuli, poslala kamarádce psaníčko.

Sophia poslala odpověď okamžitě: „Děláš si srandu? Ta je moc růžová, abychom ji znaly!“ Pod vzkaz dokreslila jeden ze svých králíčích komiksů.

„Máš *nádhernou* srst!“ říkal jeden králík.

„Růžová je rozhodně moje přírodní!“ odpověděl druhý, který měl na hlavě mašli.

Ivy se snažila zamaskovat smích předstíraným kašlem, ale to, co z ní nakonec vyšlo, znělo naprosto příšerně. Brendan si nejspíš říkal, že zní jako kočka, která vdechla chomáč chlupů.

Ivy si všimla, že Olivia se hlásí s nějakým dotazem. „Máme ten úkol napsat na počítači?“ Dokonce i její hlas zněl povědomě.

Ivy si byla naprosto jistá, že na té holce v různých šatech je *něco* zvláštního.

Když zazvonilo, počkala, než Brendan odejde, a pak se zvedla. Šly se Sophií ke skříňkám, když

do ní kamarádka najednou šťouchla. „Vypadá to, že z toho nového růžového králíka bude brzo mrtvolka.“

U záchodů stála Olivia Abbottová obklopená čtyřmi kluky v metalových tričkách.

Ale ne, pomyslela si Ivy. Zrůdáci.

Než si vůbec uvědomila, co dělá, už spěchala ke skupince.

„Nový maso,“ říkal jeden z kluků.

„No jo, vole,“ zachechtal se další. „S kečupem. Zajímalo by mě, jestli má ráda horory.“ Všichni se rozřehtali.

To bylo poprvé, co Ivy viděla Olivii bez úsměvu na tváři. Přes ramena kluků se setkaly očima. Olivia vypadala zmateně a vystrašeně.

Ivy zaťala zuby. Noc jí budiž svědkem, že *v žádném případě* nedopustí, aby tuhle holku zaživa sežrali ti největší zkrachovalci v celé škole. „Vypadněte a chcípněte, Zrůdáci!“ zavřela, odstrčila je a postavila se před Olivii. „Jděte si strašit na parkoviště před obchodákem.“

„Máš nějaký problém, Vegová?“

„Mám problém s váma, ty kryso. A teď se na to vykašlete.“ Ivy na ně vrhla svůj vražedný pohled. „Řekla jsem *vypadněte!*“

Zrůdáci se poníženě zasmáli a odšourali se chodbou.

„Jsem *tak* ráda, že ses tu objevila,“ vyhrkla Olivia. „Ani nevím, jak se jmenuješ, ale už teď jsi moje nejoblíbenější spolužačka!“

Ivy se představila. „A se Zrůďáky si nedělej hlavu,“ dodala. „Jsou neškodní. Snaží se chovat drsně, ale nejsou ani zdaleka tak děsiví, jak by se podle jejich smradu mohlo zdát.“

„Zdá se, že to s nima moc dobře umíš,“ podotkla Olivia.

„To jo, nemám jinou možnost,“ odpověděla Ivy. „Budu se s nima muset potýkat *věčně.*“

Olivia se zasmála. „No každopádně ti dneska už podruhé děkuju, Ivy Vegová. Jsem ti vážně vděčná.“

Ten divný pocit se Ivy vrátil s takovou silou, až se skoro zapotácěla. Najednou jí došlo, proč je jí ta nová holka tak povědomá. *Vypadá trochu jako já,* říkala si v duchu Ivy. *Vlastně víc než trochu – je skoro úplně stejná jako já!*

Zatočila se jí hlava a roztrásla se jí kolena. Měla pocit, že se buď pozvrací, nebo omdlí přímo uprostřed chodby. Brendan ji uvidí, jak leží s obličejem bělejším než kost a zkroucenýma nohama v černých punčocháčích rozplácnutá na linoleu jako nějaká panenka.

Olivia dál něco říkala, ale Ivy ji přes sílící hučení v hlavě neslyšela.

„Později,“ zaskřehotala Ivy. A pak odplachtila jako netopýr na dívčí záchody.

❧ Kapitola 2 ❧

No skvělý, pomyslela si Olivia, přehnala jsem to. Proč musí vždycky tak tlačit na pilu, když se seznamuje s novými lidmi? Ivy se zjevně snažila být milá a Olivia jí okamžitě vykecala díru do hlavy. Ta holka chudák vypadala, jako by se měla každou chvíli pozvracet.

I tak ale Olivii nešlo do hlavy, proč se jí Ivy Vegová tolik snažila pomoci. Vždyť Ivy je gotička každým coulem. Pro někoho jako ona je přinejmenším nezvyklé chovat se k člověku jako Olivia přátelsky hned dvakrát za jediné dopoledne.

Jako další hodinu měla Olivia tělocvik, takže potřebovala co nejrychleji najít šatny a převléknout se. Od ředitele se dozvěděla, že paní Barnettová, její tělocvikářka, je současně i trenérkou roztleskávaček, takže na ni Olivia chtěla udělat výjimečný první dojem.

„Nemáte na sobě ponožky, slečno Abbottová,“ napomenula ji paní Barnettová přísně ani ne o sedm minut později. Olivia se sotva stihla představit. „Tohle je hodina tělocviku, mladá dámo. Jak chcete cvičit, když nemáte řádně oděná chodidla?“

Olivia dbala na to, aby se nepřestala usmívat, což nebylo zrovna snadné, protože musela současně vážně přikyvovat. „Úplně s vámi souhlasím,“ řekla upřímně. „Dělám roztleskávačku už od svých osmi let a plně si uvědomuji nebezpečí bolestivých puchýřů a nepříjemné plísň na nohou. Slibuji, že už si ponožky nezapomenu, madam.“

Paní Barnettová přikývla s neochotným respektem.

Na celém světě není jediná učitelka tělocviku, kterou by nepotěšilo oslovení madam, pomyslela si Olivia.

Když jí paní Barnettová pověděla všechno potřebné o konkurzu roztleskávaček, který se měl odehrát za tři týdny, odvedla Olivii na druhou stranu tělocvičny, kde dělaly tři dívky na střídačku přemety. Kývla k jedné s blondátým ohonem, která právě doskočila.

„Charlotte Brownová, tohle je Olivia Abbottová. Také se chystá zúčastnit konkurzu do týmu.“

„Ty jsi ta nová holka!“ vykřikla Charlotte. „Vítej ve Fraaaaaanklin...“ Roztočila ve vzduchu ruce jako vrtule. „... GROVE!“

Olivia se usmála. „Těší mě.“

„Pojď k nám,“ řekla Charlotte. „Zrovna se chystám naučit Katie a Allison jednu neuvěřitelně úžasnou sestavu!“

Poprvé za celé dopoledne se Olivia trochu uvolnila. Konečně našla roztleskávačky. Na rozdíl od ostatních holek v tělocvičně měly na sobě všechny tři ladící kratičké růžové šortky a upnutá šedá trička s logem Franklinských Ďáblů. Olivii bylo jasné, že zanedlouho spolu budou v šatně drbat kluky a přespávat u sebe.

Olivia pozorovala Charlotte, jak jim předvádí svoji sestavu. Ta holka byla vážně dobrá. Pohybovala se rychle, precizně a elegantně. Olivii se zdálo dost pravděpodobné, že Charlotte Brownová se stane její novou nejlepší kamarádkou.

„To bylo skvělé, Charlotte!“ pochválila ji Olivia. *Až na to*, dodala v duchu, *že „démon“ se tak úplně nerýmuje s „kámen“, ale na tom nesejde.* „V naší staré škole jsme dělaly dost podobnou sestavu.“

„Vymyslela jsem ji sama,“ dmula se Charlotte.

V sestavě bylo několik složitějších prvků, ale zas tak náročná nebyla. Olivia se ji naučila během chvilky. Po několika opakováních do ní dokonce zkusila propašovat nějaké vlastní verše. „Dáble, hoď svůj kámen, s protivníkem bude ámen!“ zakřičela namísto Charlottiných slov.

„Promiň, Olivie,“ řekla Charlotte a přiskočila k ní od místa, kde s Katie a Allison procvičovala tleskání. „Myslím, že se ti popletly slova. Zkusíme to znovu.“ Což nebylo nic špatného. Přece jen to byla Charlottina sestava.

Olivii se ulevilo, protože cítila, že mezi ně zapadá. Když šla po hodině do šatny, paní Barnettová se na ni dokonce usmála.

„Šlo vám to hezky, Olivie,“ řekla učitelka. Olivia si málem na místě poskočila!

„Tohle říká Barnettová každému,“ usadila ji Charlotte, když rozrazila dveře do šatny.

Olivia pokrčila rameny. „To nevadí. Dneska ráno jsem byla nikdo. ‚Každý‘ je krok kupředu!“

Ovšem u oběda to tak nevypadalo. Když se Olivia rozhlédla po jídelně, znovu se cítila jako nikdo. Netušila, kam si má sednout. Přála si, aby byla zpátky ve své staré škole, kde by na ni mávaly Kara a Mimi od jejich stolu u okna.

Nakonec Olivia zahlédla Camillu, která seděla sama v koutě a kromě oběda hltala i svůj sci-fi román. Olivia se málem rozběhla, jak byla ráda, že ji vidí.

Došla skoro až k jejímu stolku, když se objevila Charlotte Brownová v růžovém svetříku. Za ní stály Katie a Allison a jejich úsměvy zářily nad tácy s obědem jako billboardy.

„Pojď si sednout k nám!“ zavolala na ni Charlotte.

Olivia pohlédla směrem ke Camille, která byla pořád ponořená v knize. Z nějakého důvodu jí srdce pokleslo. „Tak fajn,“ souhlasila.

„Tohle je populární stůl,“ řekla Katie, když se usadily.

„Sedíme tady každý den,“ dodala Allison.

„Super,“ usmála se Olivia, přestože si všimla, že u stolu není nikdo jiný.

„Tak holky,“ rozhodla Charlotte, „myslím, že je nejvyšší čas, abychom nováčka seznámily s pravidly.“

„S jakými pravidly?“ zeptala se Olivia.

„Ále,“ zakoulela Katie očima. „S Charlottinými pravidly.“

„Ne, Katie.“ Charlotte vypadala rozzlobeně. „S pravidly základní školy ve Franklin Grove.“ Narovнала se a zhluboka se nadechla. „Pravidlo číslo jedna,“ ohlásila Charlotte. Natáhla se k Olivii a opatrně vzala mezi dva prsty plátek česnekového chleba. Tvářila se znechuceně, jako by v ruce držela mrtvého ptáka. „*Nikdy* si nedávej česnekový chleba. Je to spolehlivý zabiják...”

Upírů? doplnila v duchu Olivia.

„... tvého společenského života,“ dokončila Charlotte a odhodila chléb zpátky na tác.

„Pravidlo číslo dvě,“ pokračovala Charlotte a utírala si ruce do ubrousku. „Růžová je in, černá...“ vrhla ledový pohled k vedlejšímu stolu, kde seděla Ivy Vegová s nějakými kamarádkami, „... je *totálně* out. Ale to už víš, vid’?“ dodala Charlotte a mrkla na ni.

„Už se nemůžu dočkat, až mi ty šaty půjčíš,“ řekla Katie a přejela Olivii uznalým pohledem.

„To je fuk,“ přerušila ji Charlotte. „Pravidlo číslo dvě zní: růžová je perfektní!“

Olivia se zavrtěla na židli.

„Ale pravidlo číslo tři,“ pokračovala Charlotte, „je ze všech nejdůležitější.“

Charlotte se podívala na Katie a Allison, které obě vážně přikývly. Pak dvakrát tleskla a všechny tři jednohlasně zazpívaly: „Nejdůležitější je tým a hlavní slovo má kapitánka!“

Jako kdyby to měly nacvičené – a Olivii došlo, že nejspíš vážně měly. „Hustý,“ řekla, aby si nemyslely, že se jí to nelíbí. „A kdo je kapitánka?“

Katie a Allison se podívaly na Olivii, jako kdyby si přímo u stolu vymáčkla beďár.

„To nevadí,“ řekla Charlotte. „Je tady nová. Dobrá otázka, Olivie. Kapitánka jsem já.“

Olivia si nemohla pomoci. Byla v šoku. Aby zakryla svoji reakci, musela si do pusy nacpat plnou lžíci ovocného salátu. Pak konečně polkla. „Já, ehm, mluvila jsem v tělocvičně s paní Barnettovou a ta mi řekla, že o tom, kdo bude kapitánka, se rozhodne až po konkurzu.“

„Já vím,“ přikývla Charlotte. „Ona to tak *musí* říkat, protože by ji jinak vyrazili. Víš, aby dala šanci všem. Ale všichni vědí, že to budu já.“

Katie dodala: „To je stejné, jako že všechny holky v týmu musí každý rok znovu na konkurz, aby to aspoň *vypadalo*, že má šanci i někdo nový.“

„Jako třeba ty!“ zatrylkovala Allison. Pak jí došlo, co právě řekla, a rychle dodala: „Ale ty to určitě dáš, když se nás budeš držet.“

Olivia se přinutila k úsměvu a přikývla. *Měla jsem si sednout ke Camille*, pomyslela si. Pak koutkem oka zahlédla, že Ivy a její kamarádky jdou okolo nich s tácy v rukou.

Charlotte si odkašlala. „To je taková škoda,“ prohlásila pořádně nahlas, „když si někteří lidi nemůžou dovolit oblečení z tohoto století. Měly bysme na ně uspořádat nějakou sbírku.“

Proboha. Tohle snad Charlotte nemohla říct! pomyslela si Olivia. Než Ivy a její kamarádky prošly okolo, hleděla se sklopenýma očima na svůj tác. Naštěstí na to nic neřekly.

Když gotičky odešly, Olivia zvedla hlavu. „Charlotte, co to mělo znamenat?“

„Prosím?“ odvětila Charlotte povýšeně.

„Ta holka, Ivy, mi dneska ráno zachránila zadek. A i kdyby to neudělala, opravdu si nemyslím, že bys měla právo takhle útočit na její city.“

„Děkuju ti za tvůj *názor*, Olivie,“ zabručela Charlotte. „Ale jak je vidět, vůbec nevíš, o čem mluvíš. Protentokrát ti to odpustím, protože jsi tu nová, ale ráda bych ti o těch gotičkách něco řekla. Živoucí mrtvoly žádné city *nemají!*“

No skvělý, pomyslela si Ivy zachmuřeně, když zazvonilo na poslední hodinu toho dne. Ta nová holka – která vypadá úplně jako já, ale kamarádí s Charlotte Brownovou – se mnou chodí i na přírodopis.

Ivy otráveně žuchla na svou židli v poslední lavici. Nemohla uvěřit tomu, že se Olivia tak snadno zapletla do Charlottiných sítí. Olivia měla možná stejný nos jako Ivy, ale u něj jejich podoba zjevně končila.

Ale ne. Olivia šla za ní.

„Ahoj,“ pozdravila Olivia tiše. Vypadala rozpačitě.

To by taky měla být! napadlo Ivy.

„Pan Strain říkal, že spolu máme být ve dvojici na laborky,“ oznámila jí Olivia.

Cože?! Tohle je teda pěkná rána pod pás, zuřila Ivy v duchu. Teď už bylo jasné, že tohle byl ten nejdivnější a nejhorší den v jejím životě. Chystala se odpovědět něco vážně hnusného, ale výraz v Oliviiině tváři ji zastavil.

„Hrozně mě naštvalo,“ řekla Olivia, „co Charlotte prohlásila u oběda. Vždyť ty jsi ta nejmilejší holka, co jsem tady zatím potkala. Víím, že jsem

měla říct něco hned tam. Jenomže... já nevím... byla jsem úplně *v šoku*. Vždyť se na sebe koukni. Máš neuvěřitelný styl.“

„Cože?“ vykoktala Ivy.

„Máš ten nejlepší outfit, co jsem za celý den viděla!“ pokračovala Olivia. „A rozhodně musím vyzkoušet tu jídelní hůlku ve vlasech. Vypadáš *mnohem* líp než Charlotte Brownová.“

Ivy nevěděla, co říct.

„Každopádně,“ uzavřela to Olivia, „je mi to vážně líto.“

Tak Olivia Abbottová možná nakonec nebude jen další roztleskávací podržtaška. Ivy odsunula své knihy, aby si Olivia mohla sednout.

„To je v pohodě,“ řekla Ivy. „Na Charlottiny kecy jsem zvyklá. Vsadím se, že ti neřekla, že bydlíme hned vedle sebe.“

„To jako vážně?“ zeptala se Olivia nevěřícně.

„Smrtelně vážně. A ona stejně nevynechá jedinou příležitost, kdy může říct něco hnusného.“ Ivy zakoulela očima. „Řekla bych, že roztleskávačky to tak prostě mají.“

Olivia odhodlaně zavrtěla hlavou. „V bývalé škole jsem taky dělala roztleskávačku a většina taková není – stejně jako všechny gotičky nejsou čarodějnice.“

„Kéž by,“ zasmála se Ivy. Olivia ji potěšila.

Olivia otevřela svůj sešit. „Prostě něco jiného by bylo, kdybys jí něco *udělala*. Ale aby se Charlotte takhle chovala bez důvodu...“

„No vlastně,“ skočila jí Ivy do řeči, „je tady ta *věc* z šesté třídy.“

Olivia vykulila oči. „Co bylo v šesté třídě?“

„Šla jsem...“

U jejich lavice se zjevil pan Strain. „Nechcete si vy dvě začít chystat pomůcky stejně jako zbytek třídy?“

„Pardon,“ zamumlaly obě. Ivy zaraženě podala Olivii ochranné brýle. O chvílku později, když pan Strain zase odešel, šeptem pokračovala. „Šla jsem na konkurz roztleskávaček.“

„TY jsi šla na konkurz...“ vydechla Olivia, ale Ivy jí gestem připomněla, aby mluvila tiše. „... roztleskávaček?“ dokončila Olivia šeptem.

„Jo,“ usmála se Ivy. „Táta chtěl, abych chodila na nějaký kroužek. Dostala jsem se do týmu. Ale hádej... kdo... se do něj nedostal?“

„To ne.“ Olivii spadla brada.

„To jo,“ zakřenila se Ivy. „Charlotte byla jenom první náhradnice.“

„Ty umíš roztleskávat?“ zeptala se Olivia.

„Možná se moc nesměju, ale gymnastika mi jde dost dobře,“ odpověděla Ivy.

„Ale ty se umíš usmívat,“ odporovala jí Olivia.

„To ano, ale usmívám se *nerada*,“ řekla Ivy. „A už vůbec se mi nechce někoho povzbuzovat. Pravda je, že tahle část roztleskávání mě zrovna moc nechytla.“

Olivia nakrčila nos. „Ale to je dost *podstatná* část,“ namítla.

„Prostě mě to nezaujalo,“ vysvětlila Ivy. „Dokonce i tátovi to bylo jasné. A tak jsem toho po týdnu nechala a začala jsem psát pro školní časopis.“

„A co se stalo pak?“ vyzvídala Olivia.

„Charlotte šla na moje místo. Jenom díky tomu se dostala do týmu. Nikdy se s tím nevyrovnala. A za to ostatní, jak se říká...“

„... může puberta!“ vyhrkla Olivia. Obě se začaly smát.

„Dámy!“ napomenul je pan Strain z druhého konce třídy. „Soustředte se prosím na pokus. Zabýváme se tady hořením organických hmot, ne vaším společenským životem!“

Olivia se zašklebila a zvedla ruku k Bunsenovu kahanu. Na prostředníčku měla prsten s tmavým smaragdem.

Ten divný pocit, který Ivy zaplavil, když uviděla Olivii poprvé, se vrátil jako přílivová vlna. Ruka jí okamžitě vylétla ke krku a ona zašátrala pod šaty po svém prstenu na řetízku. Ale jak by mohly být dva? Ten prsten byl to jediné, co jí zbylo po jejích skutečných rodičích. Byla si jistá, že je jedinečný. Jak tedy takový mohla mít i Olivia?

„Ivy?“ hleděla na ni Olivia. „Jsi v pohodě?“

Ivy se nějak přinutila k úsměvu. „J-jó, v pohodě,“ zakoktala.

Ivy ani netušila, jak přečkala celou hodinu, ale zvládla to. Když konečně zazvonilo, vzala Olivii za ruku. „Pojď se mnou!“

„Jasně,“ řekla Olivia. „Ale kam?“

Když vyšly na chodbu, Ivy se divoce rozhlédla. „Na záchod.“

Ivy si říkala, že jestli bude na dívčích záchodech ještě někdo, asi na místě umře. Důkladně je prohlédla, jestli jsou opravdu samy.

„Chystáš se mi prozradit nějaké tajemství?“ zeptala se Olivia, která zvědavě pozorovala její počínání. Ivy k ní přistoupila a otočila ji čelem k zrcadlu.

Setkaly se v zrcadle pohledem a Olivii najednou zmizel úsměv z tváře. „Ivy, co je tohleto?“

Ivy vzala Olivii za ruku a zvedla ji tak, aby ji obě viděly v zrcadle. „Kde jsi vzala ten prsten?“ zeptala se Ivy rozechvělým hlasem.

Olivia chvilku zmateně hleděla před sebe. Pak se zhluboka nadechla. „Je to ta jediná věc na světě,“ řekla pomalu, „která mi zbyla po mých skutečných rodičích.“

Ivy opatrně sáhla pod šaty, vytáhla řetízek a přiložila svůj prsten k tomu Oliviiinu.

Prsteny byly identické. Měly stejné zdobení, stejné těžké platinové kroužky, stejně nezvykle řezané zelené smaragdy. Dokonce se zdálo, že když jsou vedle sebe, lesknou se jasněji než dřív.

Ivy a Olivia si v zrcadle znovu pohlédly do očí.
Když Ivy opět otevřela pusu, mluvila skoro šeptem. „Kdy máš narozeniny?“
Olivii se třásl hlas. „V květnu...“ hlesla.
„Třináctého,“ dodala Ivy.
Olivia si přiložila dlaň k ústům. „Vypadáš úplně jako já!“
„To *ty* vypadáš úplně jako *já*,“ zvedla Ivy obočí.
Olivia jí pohlédla do tváře.
„Kdo byli...“ začaly obě najednou.
„Jak...“ Ani jedna otázku nedokončila.
Ivy se zhluboka nadechla.
„Kdy...“ řekly jako jedna.
„Dobře,“ křikla Ivy. „Začni ty.“
„Jsi adoptovaná?“ vyhrkla Olivia. „Já ano.“
„Já taky,“ odpověděla Ivy. „Kolik ti bylo?“
„Rok,“ řekla Olivia. „A tobě?“
„Taky tak.“
„Kde ses narodila?“ vyslýchala ji dál Olivia.
„V Owl Creek v Tennessee,“ řekla Ivy.
„Já taky!“ zavrtěla Olivia hlavou. „Tohle začíná znít šíleně.“
„Byla jsi tam někdy?“ zeptala se Ivy.

Olivii zasvítily oči. „Jednou, před pár lety. Projížděli jsme tamtudy s rodiči do Nashvillu. Moc tam toho není, až na ty obrovské stromy.“

„Ani nevíš, jak moc ti závidím,“ vzdychla Ivy. Vždycky se chtěla do Owl Creek podívat.

„A co ten prsten?“ zeptala se Olivia.

„Dostala jsem ho k desátým narozeninám,“ vysvětlila Ivy. „Táta mi řekl, že mí skuteční rodiče si to tak přáli. Byla to podmínka adopce.“

„Přesně to mi řekli i mí rodiče!“ kousla se Olivia do rtu. „Víš... víš o nich ještě něco?“ podívala se s nadějí v očích na Ivy.

Ivy posmutněla. „Ne. Táta se s nimi ani nikdy neviděl,“ odpověděla. „Co ty?“

„Ne,“ vzdychla Olivia.

Na chvílku zůstaly obě zticha. Pak Ivy roztáhla rty do širokého úsměvu. „Vždycky jsem chtěla zlé dvojče.“

Olivia zakoulela očima. „Přesně to jsem se chystala říct!“

KAPITOLA 3

Olivia si odjakživa přála mít sestru. Teď nevěděla, čemu je těžší uvěřit – jestli tomu, že opravdu má sestru, nebo tomu, že má sestru dvojče, nebo tomu, že je se svojí sestrou ve dvojici na laborkách.

Když si prohlížela Ivyinu tvář, vyčítala si, že si toho nevšimla hned. Pod černými očními linkami a gotickým oblečením vypadala Ivy úplně jako ona: úzký nos, oválná brada, klenuté obočí. A to se Olivia bála, že ve Franklin Grove nenajde nikoho, s kým by si aspoň trochu rozuměla!

„Máme si toho tolik co říct,“ řekla Ivy. Dokonce i úsměv měla stejný jako Olivia. „Nechceš si zajít do Ukecanýho masa na něco k snědku?“

„No jasně! Mám hrozný hlad!“ zaradovala se Olivia. „Jenom musím zavolat mámě, aby si o mě nedělala starosti.“

„Půjč si můj mobil,“ nabídla jí Ivy a sáhla do tašky.

Olivia zavolala domů a řekla mamce, že přijde později, protože jde na jídlo s jednou fakt super holčkou, se kterou se seznámila ve škole.

„To je skvělé!“ zaradovala se. „Věděla jsem, že si rychle najdeš nové kamarády, Olivie. Dobře se bav a do osmi buď doma.“

Olivia a Ivy si ve skříňkách vyzvedly kabelky a vyrazily chodbou a hlavními dveřmi ven z budovy. Olivia měla začátek fotbalové sezony moc ráda, a to nejen kvůli roztleskávání. Vypadalo to, že je ještě léto, ale ve vzduchu už byl cítit podzim. Jak šly ulicí, Olivia si prohlížela Ivy krácející vedle ní. Od černých šatů její sestry se odrážely sluneční paprsky.

„Nepřijde ti to zvláštní,“ uvažovala Olivia, „že táta dostal novou práci zrovna ve Franklin Grove?“

„Taky už jsem na to myslela,“ odpověděla Ivy, která hopsala přes praskliny na chodníku, jako by hrála panáka. „Řekla bych, že jedno vysvětlení existuje.“ Zastavila se a otočila se k Olivii. „Myslím, že jsme se prostě měly najít.“

Olivii se málem rozskočilo srdce a oči se jí zalily slzami. Pořádně Ivy objala. Nemohla si pomoci.

Ivy se ani nehnula. *Ale ne*, pomyslela si Olivia. Už zase moc tlačila na pilu. Nebo Ivy třeba vůbec nechtěla sestru. Nebo nechtěla za sestru zrovna Olivii.

Ale pak Ivy její objetí opětovala.

Obě začaly vzlykat, přímo tam na chodníku. Kdyby zrovna někdo šel okolo, určitě by se jich zeptal, co se jim stalo zlého. Ale jim se nic zlého nestalo. Naopak všechno bylo konečně v pořádku. Byly jen dvanáctileté sestry dvojčata, co se poprvé objímaly.

Nakonec Olivia pustila Ivy a sáhla do tašky pro papírové ubrousky. Hlasitě se vysmrkala.

„Promiň, jestli jsem ti smáčela rameno,“ omlouvala se.

Ivy se uslzeně usmála. „Vůbec se neomlouvej,“ uklidňovala ji a utírala si z tváří rozteklou černou řasenku. „To já jsem ti možná zničila šaty.“

Olivia sklonila hlavu a uviděla na jasně růžovém rukávu černé šmouhy. Začala se smát. „Vy gotičky vážně nemáte rády růžovou, co?“

Když znovu vyrazily, Ivy se zachichotala. „Doufám, že se ti ve Franklin Grove líbí,“ řekla Olivii. „Místní populace králíků není tak zlá.“

Olivia se zasmála. „Jo, všimla jsem si toho trička, co na sobě měla tvoje kamarádka. Co máte s těmi králíky? Copak se tady snad přemnožili? Jednou jsem četla, že když dovezli králíky do Austrálie, zničili celý kontinent.“

„Moc vtipné,“ řekla Ivy.

„Ne, vážně. Celý ekosystém se zhroutil. Králíci sežrali celou úrodu.“

Ivy zavrtěla hlavou. „Ne, já nemyslím *tyhle* králíky, ale...“ Ivy se zničehonic odmlčela.

Olivia na ni pohlédla. Ivy měla v očích zvláštní výraz. „Co se děje?“ zeptala se Olivia.

„Co?“ řekla její sestra nepřítomně. „Nic. Jenom... Jenom jsem si... říkala, jak je to zvláštní...“ Mluvila hrozně pomalu. A pak najednou jako by znovu přišla k životu. „... že jsme sestry.“

„No to je fakt,“ souhlasila Olivia. „Proč myslíš, že nás nedali k adopci společně? Copak se úřady většinou nesnaží, aby dvojčata zůstala pohromadě?“

Ivy si pohrávala s prstenem na krku. „Já nevím,“ řekla zamyšleně. „Máš nějaké další sourozence?“

„Ne. A ty?“ zeptala se Olivia.

„Ne. Možná mohli naši rodiče adoptovat jenom jedno dítě. Nebo nás naši skuteční rodiče chtěli rozdělit.“ Ivy pokrčila rameny. „Nevíme o nich vůbec nic.“

Olivia přikývla a šla za Ivy směrem k neonovému poutači restaurace Ukecaný maso. „Já vím jen tolik,“ posteskla si Olivia, „že když si pomyslím, že jsme mohly celých dvanáct let prožít společně, chce se mi začít řvát. Ve druhé třídě by se mi fakt hodila sestra dvojče.“

„To jo,“ souhlasila Ivy, když šly přes parkoviště. „Druhá třída *byla* vážně hrozná.“

Restaurace byla plná studentů z jejich školy. Její interiér měl připomínat chladicí box na maso a ze ze stropu visely velké háky. Ale místo kusů masa na nich byly různé ozdoby jako papírové loutky a disko koule. Olivia šla za Ivy k prázdnému boxu skrytému ve výklenku v zadní části restaurace.

Za chvílku k nim přišla servírka vystrojená v řeznické zástěře. „Jako obvykle?“ zeptala se Ivy.

„No jasně,“ odpověděla Ivy. „Co si dáš ty, Olivie?“

Servírka se na ni tázavě podívala.

„Co si dáváš ty?“ zeptala se Olivia Ivy.

Ivy zapíchla prst do jídelního lístku, který ležel na stole. „Jmenuje se to ‚Jen se zakousni‘. Skoro syrový hamburger. Je nádherně šťavnatý,“ vyprávěla nadšeně.

No fuj, pomyslela si Olivia. Nakrčila nos a obrátila se k servírce. „Já si dám ‚Králíkovo potěšení‘, prosím.“ *Co to jen v tomhle městě mají s těmi králíky?* říkala si v duchu.

„Budete chtít na svůj tofu burger salsu?“ zeptala se servírka.

„Ano prosím,“ odpověděla Olivia. „A bokem ještě salátový dresink.“

Doufala, že se jí ze sestřina syrového hamburgeru neudělá zle. Možná jsou dvojčata, ale rozhodně nemají stejné chutě.

„Teda, sice jsme identická dvojčata,“ podotkla Ivy, „ale každá jsme se vybarvila úplně jinak.“

„Proboha, zrovna jsem na to myslela!“ řekla Olivia. Naklonila hlavu na stranu. „To musí být zážitek, vidět, jak bys vypadala ve veselých barvách, co?“

Obě se rozesmály tak hlasitě, že se lidé v sousedním boxu začali rozhlížet, co je tak legrační.

Tentokrát, říkala si Olivia potěšeně, jsem si rozhodně sedla ke správnému stolu.

Ivy ještě pořád šimralo v břiše, a to ne proto, že se tak moc smála nebo že svůj burger hladově zhltna. Bylo to proto, že má sestru dvojče.

Když o tom tak přemýšlela, uvědomila si, že to tušila celý život. Byl to přesně ten pocit, kte-

rý ji zaplavil dnes ráno, když na chodbě poprvé uviděla Olivii. Nebylo to jen zmatení z toho, že vidíte někoho, kdo vypadá jako vy. Byla to radost z opětovného shledání s někým, na koho čekáte celý život.

Trápila ji jen jedna věc – jak je možné, že Olivia neví, co to je králík? Byly snad identická dvojčata, ne? Neměly by tedy být *identické*?

Jestli to neví, říkala si Ivy, já jí to říct nemůžu.

„Ahoj Olivie,“ ozval se známý pištivý hlas.

Ivy zvedla hlavu. *No hurá, řekla si sarkasticky. Charlotte Brownová.*

„Ahoj Charlotte,“ řekla Olivia.

„Sedím támhle s Katie a s Allison,“ oznámila jí Charlotte.

Olivia se mírně usmála. „Tak je pozdravuj.“

Charlotte se obrátila k Ivy zády a sklonila se, jako by se chystala prozradit Olivii nějaké tajemství. „Myslím, že bys to měla vědět, Olivie,“ řekla dostatečně nahlas, aby to slyšela i Ivy. „Roztleskávačky Dáblů tvoří hodně uzavřenou skupinu těch nejlepších holek. A vysedávání s *některými lidmi*,“ prsty s růžovými nehty naznačila ve vzduchu

uvozovky, „ti rozhodně nepomůže stát se součás-
tí toho klubu.“

Ivy zakoulela očima a usrkla ze své limonády.
To je ale kráva! pomyslela si.

Olivia jí na to sebejistě odpověděla: „Nevím,
jestli to víš, Charlotte, ale tady Ivy je velkou fa-
nynkou roztleskávání. Zrovna jsme si říkaly, jak
by jí slušely pastelové barvy!“

Ivy vyprskla, až jí limonáda málem vytekla
nosem.

„Ale prosííímtě,“ zavyla Charlotte. „Ivy Vego-
vá by si na sebe nikdy nevzala nic jiného než čer-
né hadry.“ Otočila se a pohlédla na Ivy. „Nezlob
se,“ řekla ležérně, „ale z tebe nikdy nebude nic
jiného než šedivá, zkrachovalá gotička.“

„Neměla bys lidi soudit podle vzhledu,“ zasy-
čela Ivy ledově.

„No ne, vážně? Tak jak je možné, že Jeff Moo-
re, ten nejskvělejší, nejhezčí a nejpřitažlivější kluk
z celé školy, mě pozval, abych si k němu zítra sed-
la u oběda?“ zeptala se Charlotte.

„Možná dostal chuť se pozvracet?“ navrhl
rychle Ivy.

Charlotte se zašklebila a otočila se zpátky k Olivii, která právě včas skryla svůj úsměv. „Přišla jsem za tebou proto, Olivie,“ řekla jízlivě, „abych se tě zeptala, jestli se k nám zítra u oběda nechceš přidat. Budou tam i Katie a Allison. Budu ráda, když přijdeš taky.“ Pak vrhla směrem k Ivy nenávislný pohled. „*Sama*.“ A s tím Charlotte odcupitala zpátky ke svému stolu.

Ivy byla tak naštvaná, že měla chuť začít křičet. „Kdybych chtěla, klidně bych mohla být stejnou obětí módy jako Charlotte Brownová!“ běsnila.

Olivia mávla na servírku a objednala velký kus čokoládového dortu se dvěma vidličkami. Spiklenecky se naklonila dopředu. „No jasně. Byla by z tebe skvělá oběť módy, Ivy,“ souhlasila. Rty se jí roztáhly do úsměvu. „Já o tom něco vím.“

„Jak to, že vypadáš jako kočka, která zrovna ulovila myš?“ zeptala se Ivy podezřívavě.

„Protože jsem dostala nápad...“ Rozhlédla se kolem sebe, jestli je někdo neposlouchá. „Mys-

lím, že bys zítra u oběda měla předstírat, že jsi já," zakřenila se Olivia.

„Cože?“ podivila se Ivy.

„Zamysli se nad tím, Ivy. Nebyla by to legrace, kdyby Charlotte poobědvala ve společnosti všech svých nejlepších kamarádek, včetně svojí nové nejlepší kámošky: mě? Až na to, že *já* budeš *ty*!“

Geniální nápad, pomyslela si Ivy vzrušeně, *ale to nemůže nikdy vyjít*. „Tohle se nám nepodaří,“ zavrtěla hlavou. „Jsme sice dvojčata, ale nejsme...“

„Identické?“ skočila jí Olivia do řeči.

„No jo. Jsme identické,“ uznala Ivy. „Ale vypadáme vážně dost jinak.“

„To není nic, co by nespravila trocha samopalovacího spreje,“ uklidnila ji Olivia.

„Ty to myslíš vážně,“ řekla Ivy nevěřicně.

„Smrtelně vážně,“ odvětila Olivia.

Ivy si pomyslela: *Přesně tohle bych řekla i já*.

„Moje džínová sukně od Kinskiho ti bude *fakt* slušet!“ těšila se Olivia.

